

24. søndag i treenighetstiden – Søndag 15. november 2020

Tekstlesing 1 - Salme 107,23–32 - Han fikk stormen til å stilne

23 Noen fór ut på havet med skip,
drev handel på de veldige vann.
24 De så hva HERREN gjorde,
hans undergjerninger ute på dypet.
25 Han talte, og det blåste opp til uvær,
bølgene gikk høye.
26 De steg mot himmelen, de sank i dypet.
De mistet motet i nøden,
27 de tumlet og ravet som drukne,
det de kunne, var til ingen nytte.
28 Da ropte de til HERREN i sin nød,
og han førte dem ut av trengslene.
29 Han fikk stormen til å stilne,
og bølgene la seg.
30 Da det stilnet, ble de glade.
Han førte dem i havn der de ville.
31 De skal prise HERREN for hans miskunn,
for hans undergjerninger mot mennesket.
32 De skal opphøye ham når folket samles,
prise ham i kretsen av de eldste.

Tekstlesing 2 - 2 Kor 1,8–11 Han reddet oss fra den visse død

8 Vi vil at dere skal vite, søsken, om den nød vi led i Asia. Det var mye mer enn vi kunne bære. Vi så ingen utvei til å berge livet, 9 men regnet oss alt som dødsdømte. For vi skulle ikke stole på oss selv, men på Gud, som oppreiser de døde. 10 Han reddet oss fra den visse død, og han skal gjøre det igjen. Til ham har vi satt vårt håp, og han skal redde oss på ny. 11 Også dere må hjelpe til ved å be for oss. Når mange ber, vil takken for den nådige hjelp vi får, stige opp fra manges munn.

Tekstlesing 3 - Matt 14,22–34 Jesus og Peter går på vannet

22 Straks etter fikk han disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre siden, mens han selv sendte folket av sted. 23 Da han hadde gjort det, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be.

Da kvelden kom, var han der alene. 24 Båten var allerede langt fra land, og den kjempet seg fram i bølgene, for det var motvind. 25 Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen. 26 Da disiplene fikk se ham der han gikk på vannet, ble de skrekkslagne. «Det er et gjenferd!» sa de og skrek av angst. 27 Men i det samme talte Jesus til dem: «Vær ved godt mot! Det er jeg, vær ikke redde!»

28 Da sa Peter til ham: «Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet.» 29 «Kom!» sa Jesus. Peter steg ut av båten og gikk på vannet bort til Jesus. 30 Men da han så hvor hardt det blåste, ble han redd. Han begynte å synke, og ropte: «Herre, berg meg!» 31 Straks rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham og sa: «Du lite troende – hvorfor tvilte du?» 32 Så steg de opp i båten, og vinden stilnet. 33 Men de som var i båten, tilba ham og sa: «Du er i sannhet Guds Sønn!» 34 Da de var kommet over, la de til land ved Gennesaret.

Prekengjennomgang

Hovedtanke

Det er når vi er i nød vi forstår at Gud er vårt eneste håp

Tekstgjennomgang

Det er én ting som går igjen i alle de tre tekstene vi leste. Det er ropet. Ropet om hjelp, ropet om at Gud må gripe inn.

I salme 107 leser vi om sjøfarerne som kommer ut for høye bølger, og som 'ropte... til Herren i sin nød'. I 2. korinterbrev deler Paulus med oss noen av de vanskeligste sidene ved å være hyrde og leder – og sier at det er til Ham han har satt sitt håp, for det er bare Han som kan redde oss. Og Peter, da, som trækker ut på vannet når Jesus ber ham komme, og som roper 'Herre, berg meg' når han begynner å synke.

Kanskje har du selv ropt. Når du har blitt forlatt, når ulykker inntreffer eller når du har blitt rammet av en uventet sykdom.

I vår tid er det ganske vanlig å planlegge livet som om det uventede ikke vil inntreffe. Vi planlegger med det perfekte liv for øye. Utdanning, familie, karriere og alderdom.

Og de fleste av oss er ganske dårlige på å planlegge for det uventede og det ubehagelige. Vi snakker som om livet kommer til å gå på skinner. Som om sykdom kommer til å ramme andre, ikke meg.

Men uventede ting skjer. Ubegagelige ting skjer. Tider og situasjoner hvor vi må rope om hjelp vil komme.

Noen ganger havner vi i slike situasjoner. Vi får en uventet sykdom. Vi havner i en konflikt på jobben fordi noen har snakket sammen. Noen i familien blir utsatt for en ulykke. Det er 'bølger som går høye', for å si det med salmisten. Det er slik det er å være menneske – bad things happen to good people.

Noen ganger havner vi i situasjoner helt uforskyldt. Andre ganger velger vi det. I historien om Peter møter vi en disippel som kunne gjort som de andre disiplene. Sittet stille i båten. Men da Jesus ber Peter om å komme, er han ikke sein å be.

Da starter problemene.

Etter en god start opplever Peter at han er i ferd med å synke. Peter må reddes av Jesus. Peter er den som får høre Jesu litt oppgitte stemme som sier 'du lite troende – hvorfor tvilte du?'. Mens de andre disiplene, som valgte å bli sittende, slapp unna.

Mange steder i verden står kristne overfor et valg: Skal de følge Jesu stemme og gå i tro, selv om det vil koste dem deres frihet? Eller skal de sitte stille i båten og vente til det hele går over?

I mange deler av verden sitter kristne brødre og søstre i fangenskap for sin tros skyld.

Noen er kristne som blir arrestert og dømt av en domstol. I Pakistan sitter kristne på dødselle etter å ha blitt dømt for å ha forlatt islam eller å ha spottet profeten Muhammed. I Nord-Korea sitter 50-70.000 kristne i høyrisiko fangeleire.

Andre kristne opplever å bli bortført og holdt fanget for det kristne evangeliets skyld. Kvinner som blir bortført kan bli konvertert med tvang eller bli tvangsgiftet med en av kidnapperne.

Men det hender også at det som holder dem fanget er deres egen familie. Som skammer seg over at du har valgt å følge Jesus, og som sperrer deg inne, fratar deg mobiltelefonen eller nekter deg mat.

I Colombia opplever kristne familier enda en type frihetsberøvelse. Der kan kriminalitet og vold mot kristne ha nådd et slikt nivå at kristne ledere ikke tør å sende sine døtre ut av huset av frykt for at de skal bli bortført eller voldtatt. Noen av disse barna vokser opp på barnehjem fordi det er for farlig å vokse opp hjemme hos Mor og Far.

«Han reddet oss fra den visse død», sier Paulus i 2. kor 1:10, «og han skal gjøre det igjen. Til ham har vi satt vårt håp, og han skal redde oss på ny.» Paulus demonstrerer en klippefast tro på at Gud, som har ledet ham ut i en vanskelig situasjon, skal være i stand til å redde ham ut av den også.

De første utfordringen i denne teksten går til våre egne valg; står vi for sannheten, selv når det koster? skal redde oss? Når kolleger snakker foraktelig om Bibelen, når kristne blir framstilt som hyklere, når noen hevder at det å tro er ufornuftig og skadelig, når den kristne seksualmoralen er under press – tar du et skritt fram, eller blir du sittende bak i båten og håper at du ikke blir ropt opp ved navn? Tør du å stole på at Han du har satt ditt håp til, skal være istand til å redde deg?

Den andre lærdommen kommer i det neste verset: «Også dere må hjelpe til ved å be for oss», står det i vers 11. For «Når mange ber, vil takken for den nådige hjelp vi får, stige opp fra manges munn.» Vi kan faktisk hjelpe den som står i et hardere press enn oss. Broder Andreas, som startet Åpne Dører, pleide å si at «Ingen grenser, ingen fengselsmurer, ingen dører er stengt for oss når vi ber».

Når kristne i land med forfølgelse blir spurt om hvordan vi i vår del av verden kan hjelpe, er det vanligste svaret vi kan få er «Be for oss». For de som er i fangenskap er det ofte vanskelig å hjelpe – de er utenfor vår rekkevidde. Men bønnen vår er aldri utenfor rekkevidde. Den når dit ingen annen hjelp når.

Aktivitetsforslag

Vekselbønn for forfulgte som sitter i fangenskap.

Se: <https://www.opendoors.no/sff> for forslag til bønner og filmer